

LLUM DE NADAL

Llum de Nadal que en mig del fred
ets tan ardent i tan daurada ...
Llum de Nadal que dins el cor
refàs la llar mig apagada.
Llum de Nadal que vens del cel
pura, suau i asserenada ...

- fragment -

Joan Llongueres.

"V CAMPAMENT DE TARDOR" I ENTRONITZACIÓ DE LA VERGE DE MONTSERRAT AL CAVALL BERNAT

Aquest any el nostre Campament de Tardor adquirí un caràcter nou i insospitat en coincidir involuntàriament la data de la seva celebració amb la de la col·locació i entronització de la Verge de Montserrat al Cavall Bernat de la seva muntanya.

Amb un entusiasme i una dignitat extraordinària, els nostres organitzadors aconseguiren fer d'aquestes dues coincidències, unes jornades muntanyenques inesborrables a la memòria de tots els qui les visqueren.

Foren set les tendes que s'aixecaren a la tarda del dissabte 20 d'octubre, en un assolellat paratge de Sant Pere Sacama, davant per davant de les altives crestes del Montserrat. Sumaren en total 32 acampadors, una part dels quals, constatant la bonança del temps, preferiren gaudir d'un "vivac" nocturn sota l'estelada, par d'amunt de les venerables parets de l'encinlerada ermita.

Després un ben reeixit foc de campament —en el qual, uns companys de bon humor feren les delícies del altres, amb llurs espontanis acudits— que finí després amb l'entonació comú de l'"Alegre Adéu-siau" ple de voluntat i de companyonia, ja vers mitja nit, tothom es retirà al seu corresponent hostatge per a fruit d'unes curtes i profitoses hores de repòs.

A les cinc del matí de l'endemà, els acampadors i bivaquejadors, apresats per la fredor matinera, cuitàrem a desfer ràpidament el campament, la qual tasca, fou executada en un espai de temps veritablement irrisori. Finida la tasca, i per uns camins boscosos bellament illuminats per una superba lluna, emprenguérem el camí de Sant Salvador de les Espases. Fou al peu d'aquesta ermita sospesa en les altures d'un turó espars, que les primeres llums diürnes ens saludaren. El jorn naixia bellíssim i així es mantingué —quasi bé d'estiu— fins la resta de la jornada. Davallàrem vers can Tobella d'allí a l'estació del funicular aeri. Després d'una llarga espera dins d'una confusió d'una gentada anhelosa d'ascendir, aconseguírem ésser transportats per la cabina aèria fins al peu del Monestir, moments abans d'iniciar-se els actes de l'entronització.

Principiaren amb una Missa ofrenada a la memòria de tots els escaladors finits a muntanya. Seguidament, i a la gran plaça del Monestir, l'Abad Escarré procedí a la benedicció de la imatge de la Verge, ofrenada per tots els excursionistes catalans. Finida la benedicció, s'organitzà la processó, en la qual, tots els representants de les entitats excursionistes catalanes, ascendint per les altures de Sant Miquel i Sant Joan lliuraren la nova imatge als peus del seu definitiu i altivol pedestal, on fou emocionadament rebuda, pels milers d'assistents, acomodats estratègicament per tota la rodalia.

Amb una gran expectació començaren els treballs d'escalada per a traslladar la Moreneta al cim del Cavall Bernat. Aquesta superba tasca, fou portada a terme per elements escaladors representatius de la comunitat benedictina del Monestir de Montserrat i principals agrupacions d'escalada de Catalunya. Hi col·laborà, junt a l'equip de l'ascensió final, el nostre company i activíssim escalador Delfí Feiner, representatit del nostre Centre i Secció.

Després d'un llarg, duríssim i esgotador període de treball, realitzat pel grup d'escaladors sospesos a les parets verticals del famós monolit —la qual ascensió fou atentament seguida per l'enfervoritzada massa de simpatitzants— sobre les espatlles de l'escalador Jordi Paniella i entre l'indescriptible entusiasme dels escaladors i assistents, la sagrada imatge fou finalment posada al cim.

En aquells instants solemnes de l'entronització final, la nostra Moreneta rebé el primer homenatge del cel blau i el sol roent de l'altura, mentre als seus peus, elevant-se vers l'atzur blavós, el càntic del Virolai entonat per tots el muntanyencs, li oferia el desig del seu guiatge perpetu envers els nostres inesgotables anhels de fe, de germanor i de muntanyisme. *F. B.*

ANY NOU, HORIZONS NOUS

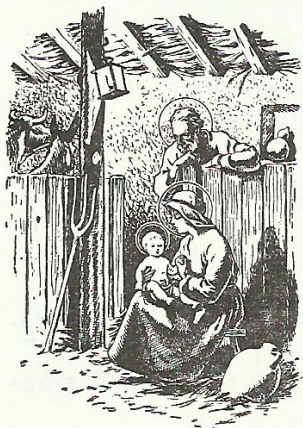
En aquestes jornades darreres de l'any que declina, és convenient fer un inventari moral de totes les activitats que durant el seu transcurs hom ha realitzat. Si això és convenient fer-ho de fàcil individual, ho és encara molt més en l'aspecte social o d'agrupació col·lectiva. Aquest és el principal motiu de la present publicació que la Secció Alta Muntanya del Centre Excursionista, posa en aquestes dates venturoses de l'any, a consideració dels seus afiliats.

Aquest any que fineix, ha estat sens dubte, de grans i sortoses realitzacions per al nostre Centre i, en especial, per a tots els militants de la S. A. M. que, com de costum, som els qui més sovint enarborem la flama inesgotable de la nostra fe i el nostre entusiasme per la muntanya, sota els seus diversos aspectes de formació moral i física.

No cal dir que tots els membres que formen el Centre Excursionista estem enorgullits de la fermesa, la vitalitat i la pujança de la nostra entitat. Això és certament afalagador, sobretot tenint present els immediats projectes a realitzar al nostre Centre amb motiu de la futura commemoració del cinquantè aniversari de la seva fundació. Per a commemorar-la degudament, caldrà l'entusiasme de tots nosaltres. Per a tal finalitat, cal refermar novament aquella unió d'enguany envers les coses, els actes i els elements tots, que componen la nostra vida social i la raó d'ésser de l'entitat.

Realment fem grans coses, però quasi totes basades en un criteri i una voluntat, creada particularment per a cada individu, potser nascuda dins d'una facilitat d'ambient comú a l'època actual i que els nostres predecessors no conegueren, o no cregueren convenient valoritzar.

Per a assolir satisfactòriament la fita assenyalada per als propers anys nous, cal nodrir novament el nostre esperit d'aquella guspira d'abrandament comú envers les tasques i la missió del Centre, col·laborant i fomentant cadascú de nosaltres, la franca unió que farà la força per a aconseguir a partir d'aquest Nou Any 1957 curull de promeses, uns nous i més amples horitzons per a la nostra llar excursionista, enaltida i exaltada per totes aquelles persones, que posseeixen el goig i l'alliberament, que proporciona una íntegra vocació muntanyenca.

La Secció d'Alta Muntanya

del Centre Excursionista de Terrassa, felicita els seus militants, consocis i col·laboradors, desitjant-los bones festes de Nadal, i ben-haurances infinites durant el Nou Any 1957.

MEMÒRIA

Breu memòria de les activitats portades a terme per la Secció d'Alta Muntanya, durant l'any 1956:

MOVIMENT DE SOCIS: Han ingressat a aquesta Secció durant aquest any, 51 nous socis, essent actualment de 233 el seu nombre d'elements total.

ACTES REALITZATS: Durant el transcurs de l'any s'han realitzat diversos actes, els més significatius dels quals són els que mencionem a continuació:

“*V Curset d'Escalada*” que es celebrà a partir del 29 d'Abril fins als 19, 20 i 21 de Maig, data de la seva clausura al Pedraforca. Gràcies a aquest curset i als seus capacitats monitors, foren 11 els novells debutants que s'aprovaren.

“*Festivitat de Sant Bernat de Menthon*”: Amb motiu de la Festivitat del nostre Sant Patró muntanyenc, tingueren efecte diversos actes religiosos, populars i excursionistes el dies 15 i 17 de Juny, que finalitzaren amb una Missa celebrada al cenobi de La Mola en la qual col·laborà la Secció Coral del nostre Centre.

EXCURSIONS OFICIALS DE LA S. A. M.: A Ports de Becit; Excursió familiar a La Mata - La Mola; Excursió i ascensió al Pedraforca; Travessia de vacances a Vall d'Astós amb ascensió al Posets, Perdiguero i Aneto; assistència corporativa als actes de l'entronització de la Verge de Montserrat al Cavall Bernat; Excursió al Puigpedrós i Engores de Cerdanya, etc.

ACTIVITATS D'ESCALADA: De les nombroses ascensions realitzades pels nostres elements escaladors durant l'any s'han registrat oficialment, les següents: *A Sant Llorenç del Munt:* ascensió al Cavall Bernat; l'Esquirol; Les Castellasses - via normal, Matalonga i X - ; El Bolet; El Fus; Agulla del Mongrony; El Bec; Roca Petanta; Cova del Drac; Agulla de la Vall; Cavall de la Vall; Agulleta de les Fogaroses; El Puro —primera ascensió—, etc.

A Montserrat: La Nineta; El Pebrot; Agulla del Return; Travessa dels Flautats; Cavall Bernat; La Porra; La Portella; Agulla de Sant Benet; Atalaia Mitjana; Paret de San Jeroni - via Torres-Nubiola - ; Trencabarrals; La Mòmia; Agulla del Recó —2.ª nacional—; El Muscle —2.ª nacional—; La Trunfa; La Trona; etc.

A Sots de Bac: La Germana Gran; Roca del Salt i Tap de Xampany.

Al Pireneu: Cara nord del Pic Occidental de l'Infern; Pic Marfeing i Cresta i Pic del Peiraforca.

ACTIVITATS ESPELEOLÒGIQUES: Descens a l'avenc del Muronell; Avenc de la Codoleda i Cova d'en Manel a Sant Llorenç del Munt. Descens a l'avenc de les Granotes a Castelldefels.

CAMPAMENTS OFICIALS: V Campament d'Hivern —sobre neu— a Núria i VII Campament de Tardor a Sant Pere Sacama.

EXISTÈNCIA DE MATERIAL PER A PRESTEC: Tendes d'acampada: Havent adquirit recentment dues tendes modernes de tres llocs de capacitat cadascuna, disposen actualment per a lloguer de les següents:

3 de 3 places amb doble sostre.

1 tipus Himalaya amb doble sostre, també de 3 places.

4 de 3 places senzilles. 3 de 4 places.

1 de 6 places amb doble sostre.

2 de 3 places (noves) i de material divers el següent:

4 cordinos, 5 piolets, 7 parells de grampons, 3 parells de taloneres, 2 galledes de Iona, 1 “petromax”, 2 llums de carbur, 2 “botiquins”, 3 terres, 7 trams d'escala de corda de 10 i 15 metres, 10 llibants, 2 paelles, 3 plates, 1 graelles i 2 olles.

EXISTENCIA DE MATERIAL PER A PRESTEC D'ESCALADA: 3 cordes de 40 m.; 16 Mosquetons; 1 Mosquetó gros; 5 Martells; 5 Escarpres de 35; 13 Escarpres de 25; 10 Escarpres de 20; 12 Escarpres de 15; 10 Pitons horitzontals; 5 Pitons verticals; 2 Pitonisses; 1 Anella abandonament "rappel"; 6 Bagues curtes; 3 Bagues llargues; 2 cordes per a retirada —assegurar—, i una corda partida.

PRÉSTEC DE MATERIAL

A partir del 18 de Gener del 1957, regiran els següents preus en el lloguer de material.

TENDES, 5 ptes. per lloc. — Piolets, 15 ptes. un. — GRAMPONS, 10 ptes. el parell. — TALONERES, 7 ptes. — ESCALES DE CORDA, 5 ptes. els 10 metres. — CORDES DE GELERA, 5 ptes. el 10 metres. — RECIPIENTS DE LONA, PAELLES, PLATES, OLLES, de 3 a 5 ptes. un. — LLIBANTS, 5 ptes. un. — LLUMS DE CARBUR I DE PETROLI, 6 ptes.

MATERIAL D'ESCALADA

CORDA DE 40 METRES, 7 ptes. La resta de material divers a 0'25 ptes. unitat.

Interessant. — Tot soci de la Secció d'Alta Muntanya, té dret a un descompte del 20% en el lloguer del material, llevat del D'ESCALADA.

Dies y hores de préstec. — Per a millor comoditat dels socis usuaris del material de lloguer, a partir de l'esmentat 18 de Gener regirà el següent horari: Per a sol·licitació i lloguer, els divendres de 10 a 11 de la nit. Per a devolució FINS AL TERCER DIA LABORABLE A PARTIR DEL DE LA DATA DE LLIURAMENT, de 7 a 9 del vespre. Finalitzat aquest període, s'incrementarà amb el 50% de recàrrec.

El sol·licitant haurà de lliurar la quantitat de 25 ptes. en concepte de dipòsit, la qual li serà abonada en retornar el material.

Reproduïm, a continuació, les condicions necessàries per a usar el material d'escalada, el qual es regeix pels apartats següents:

- a) Solament es lliurarà material d'escalada, en concepte de lloguer, als socis que pertanyin a la S. A. M. i que reuneixin les condicions que els apartats següents determinen:
- b) L'edat mínima que serà imprescindible per a poder obtenir aquest material, serà la de divuit anys fets.
- c) A més del requisit indicat en l'apartat anterior, el sol·licitant haurà d'haver assistit a un "curset d'escalada" dels que anualment organitza la S. A. M.
- d) Als menors de divuit anys solament els serà lliurat el material, en les següents condicions:
 - 1) Prèvia exhibició del permís patern, que serà degudament controlat per la Junta del S. A. M.
 - 2) A més del ja esmentat anteriorment, el sol·licitant haurà d'haver assistit a dos cursets d'escalada dels ja descrits en l'apartat c).

Terrassa, Desembre 1956

Noticiari:

REUNIÓ GENERAL: El dimarts dia 15 de Gener, a un quart d'onze de la nit, aquesta Secció celebrarà la seva Reunió General Reglamentària. Es recomana la presència del nombre màxim de consocis per a la seva millor efectivitat.

PERAFITA

A *Antoni Garriga*, ànima que fou d'aquesta excursió.

Permeteu-me que us digui que tinc una rara afecció per a un cim més aviat qualificat de modest: Perafita. Emperò, com a justificatiu de tal debilitat, cal dir-vos que no és pas gens d'estranyar, ja que aquest fou el primer cim pireneic que vàreig trepitjar ara fa... masses anys.

Fou la primera sortida de debò i a l'edat joveçana en què totes les coses es veuen a través d'un prisma curull de novetats, de delit i aventura. No vàreig ésser jo sol —cal dir-ho— l'únic "passerell" de l'expedició. Per una sortosa coincidència i gràcies a una activíssima campanya personal deguda als joves membres de la S. A. M. d'aleshores, fórem set els minyons que rebérem en aquella ocasió el bateig dels dos mil pireneics.

Malgrat el descrèdit que alguns d'aquells companys varen fer-li recaure immediatament una volta realitzada, podeu ben creure que va ésser una excursió meravellosa. La seva preparació —en total tres dies lluny de les nostres llars— emplenaren ben bé dues o tres setmanes de febreros preparatius, això sense excloure-hi els treballs preliminars per a arribar a convèncer i conhortar els nostres familiars de tan terrible i estranya fallera.

Quan totes les dificultats foren vençudes, veus ací al nombrós grup expedicionari devallant del suïcida camió de la llet a Lles de Cerdanya i sota un veritable diluvi, que en realitat fou el que va crear la catàstrofe de la nostra propera moral. Abillats i equipats de la manera més inversemblant, ja ens teniu sota la pluja fent via per l'enllotat camí que d'aquest poble mena a l'entrada del gran bosc d'Aransa. Caminàrem xops i amb la pluja sobre nostre durant unes quantes hores. Finia la tarda i la pluja no parava. Uns soldats d'un destacament destinat allí prop a la frontera andorrana ens ofrenaren hospitalitat dins llur barraca fortificada. Tragueren llurs mules fora d'un rústec i foscós estable i gentilment ens l'oferiren per a dormir-hi. Nosaltres, havent previst un campament sobre l'herba empapada i sota la insistent pluja de la vesprada, el fred, el vent i altres incomoditats per l'estil, no cal dir que momentàniament ens semblà l'oferiment d'una cambra versallesca. Clogué la nit, i després d'un forçós, estricte i individual intercanvi de cançons regionals amb els nostres alegres hostes, prenguérem possessió de la nostra cambra nocturna. Ara, ja no ens semblà tan versallesca. Finalment, tots acondicionats —algun company dormí dins la menjadora de les pobres bèsties desallotjades— dins de la humida y freda estança, començà el col·lectiu crec-crec de les castanyoles dentals que no parà fins a primera hora de la matinada. Fou exactament l'hora que amb rara unanimitat determinàrem llevar-nos.

El jorn naixia bellíssim. Dins d'un cel clar que començava a ésser blau, uns petits i deliciosos núvols hi bogaven amb poètica parsimònia.

—Són els núvols que assenyalen el bon temps, digueren els expedicionaris veterans. A partir d'aquesta optimista frase, el nostre entusiasme no tenia límit. Volíem partir de pressa vers als cims que ens semblaven excessivament propers. Volíem partir rabents una volta fetes les mínimes ablucions matineres i acomiadats dels nostres gentils soldats, jo crec representatius de totes les més llunyanes regions de la península.

Certament que emprenguérem el camí amb un naixent estat d'ànim immillorable. Mes quan fórem internats dins l'inacabable bosc, petjant contínuament aiguamolls inundats i atrevessant grossos rierols d'ací i d'allà i per tot arreu, i ascendint els primers pendents englevats, constatarem amb terror creixent que el pes de les nostres motxilles era, en veritat, excessiu. Des d'aquest punt de constatació física que matemàticament repercutí en el nostre estat moral, es refredà l'entusiasme general. Finiren les exclamacions sorpresa y admiratives per la superba i immensa boscúria que atravessàvem, per a donar pas a unes tristes queixes que cuitaven ablanar els companys bregats de la colla. Paulatinament s'obriren les motxilles curulles i es feia un inventari individual dels excessius estris i aliments que contenien. Dissortadament, això succeïa en plena època de mercat negre, i naturalment, dolia abandonar quelcom, sobretot en recordar o insinuar llur probable preu o potser la petita odissea soferta per les nostres mares per a adquirir-los. Cloguérem novament les motxilles i seguiren tan curulles sobre les espatlles adolorides. Un xic més tard, i amb gestos de resignació i de impotència, tornàrem a obrir-les i abandonàrem calladament, les coses aquelles, que mentalment escollides per al sacrifici, hom cregué i ascendírem qualsevulla d'aquelles dures, fatigoses i esgotadores pujades.

A la fi, i gràcies als esforços orals i corporals dels nostres guies, el grup paulatinament s'anà reunint a la vorera del xamós estany inferior de La Pera. No sé si allí esmorzàrem, però sí, que amb gran goig fruïrem d'una llarga reposada. El cel era blau, el sol delitós i el mantell clar i tranquil del llac dins la pau del superb paisatge, feu revifar el nostre entusiasme. Després d'un llarg parèntesi contemplatiu, continuàrem el camí fins al gran llac superior, situat sota el massís granític del Perafita. Aquí semblava acabar la cursa d'avui. Sobre el prat fresc i herbós que voreja parcialment les sinistres aigües profundes d'aquest llac envoltat de grans blocs de pedregam multicolor, aixecàrem verament entusiasmats, el campament. Conclosa amb absoluta satisfacció aquesta tasca, vàrem organitzar un dinar col·lectiu, el principal plat del qual consistí en una facultativa degustació d'una típica menja lacustre, "Grenouilles avec sauce depourvue" les quals, amb anterioritat, fóren molt destrament sacrificades per elements competents del grup.

Una volta dinats i posseïts d'una sobtada eufòria digna dels animalons consumits en la menja, emprenguérem pel coll de Perafita l'ascensió al cim del mateix nom. A partir d'aquests moments de determinació, el cel començà a perdre la seva blavor. Els núvols poètics del dematí perderen llur poesia i esdevingueren grossos, pesats, negrosos i amenaçadors. Ens convencérem de que la pujada no era tan còmoda com havíem previst allà baix, en l'allunyat campament. L'atmosfera esdevenia pesada i tot feia preveure una imminent i apoteòsica tempesta. Esperonats per l'ambient amenaçador correguérem follament vers el cim sense fer cas de fatiga i acallant mentalment el nostre creixent temor. Vàrem assolir-lo, just el moment en què la més aparatosa nuvolada ens aconseguia i ens embolcallava dins la seva embullada vaporositat. Reunits tots dalt del cim invisible, semblàvem una munió d'esperits esmaperduts i misteriosos. Un bon company ens reconfortava dient-nos:

—Cap allà s'haurien de veure les feixes d'Andorra la Vella i les muntanyes de la Vall Ferrera. Per allà la Cerdanya i la Serra del Cadí. Vers al Nord... Un llampegueig vivíssim seguit per un tro formidable i sec, l'interrompé, mentre per uns curts moments tots restàrem atònitament esporuguits. Un xic corpresos reaccionàrem del nostre espant i sense pronunciar cap mot preliminar emprenguérem una ferotge cursa pendents avall com ramat de cabres esfereïdes. Calgueren uns minuts tan sols per a davallar la ruta que de pujada ens suposà una hora ben llarga. Ràpids ens refugiàrem dins les fràgils tendes just al moment de l'explosió total de la tempesta.

El cel, entrevist a través de les teles de les tendes, sotraguejades per la tromba d'aigua que suportaven, es tornà d'un dramàtic color de sang i foc. Els llamps s'inflamaven sense interrupció i els trons, greus i majestuosos, rodolaven dins el cercle muntanyós on es congrirà un tan terrible brogit que creguérem bonament assistir al darrers moments de l'Apocalipsi terrestre. Com a digne final, s'abaté sobre les pobres tendes mig desmanegades per l'aiguat, una tan forta i terrible calamarsada que diverses d'elles s'aclofaren promptament a l'irresistible embat. Llurs soplujadors, cridant com uns esperitats, cercaven refugi dins les que amb molts de treballs es mantien dreçades. Sortosament, i a l'instant adequat per a no sucumbir a una col·lectiva tragèdia, fineix la tempesta. El tro s'allunyà i un vent fredós i ràpid com la decisió del temps, s'emportà tots els núvols rera la carena andorrana. Molt aviat el cel es tornà d'un blau intesíssim. Un sol de mitja tarda clapejà les aigües del llac mansament aquietades. Sobre el prat inundat, contemplàrem les restes del dissortat campament cobertes d'una grossa capa de calamarsa. Soltadament començàrem a sofrir un vivíssim fred glacial, mentre aclaparadament malmesos deliberàvem sobre la nostra situació. Els veterans opinaven refer el campament en un veí paratge més sec i arrececat. Nosaltres, els "passarells", desfer-lo i partir. Fou tanta l'angoixa i el temor renascut, que ni el convenciment de l'hora tardana, el camí perdor i altres temes així tan poc reconfortadors, ens pogueren convèncer. Finalment, tothom determinà el retorn vers qualsevol dels pobles llunyans de la vall. Amb celleritat sorgida del ferm desig de partir, recollírem el desfet campament i partírem. No ens dignàrem ni tan sols aixecar el cap i acomiadar-nos de la serena testa del Perafita, esclatant sota els darrers raigs de sol de la jornada com complaquent-se de la seva altivesa i la seva retrobada solitud.

Durant la ràpida davallada no s'oí una queixa ni calgué d'inventariar cap motxilla. Correguérem adalerats per dins de la complicada bosquíria i no refrenàrem el pas fins a veure al lluny molt avall de la vall i ja a l'hora fosca, els teulats d'un poble: Aransa.

Dins d'aquest acollidor poble, que assolírem ja ben entrada la nit, finia la nostra primera aventura pirenenca. Durant un reconfortador sopar improvisat dins d'un hospitalari hostatge, els set novells —els veterans quedaren acampats dins les darreres estribacions boscoses— diguérem no tornar ja mai al Pireneu. Alguns, crec que ho han complert. Jo, no.

I ara, després de les meves sortoses i ininterrompudes campanyes pirenenques, no creieu justificada la meua afecció, rara i sentimental, com a un perpetu desagravi envers aquest cim perdut dins de la nostra terra, parí d'amunt de la bosquíria més bella, sobre els llacs més encisadors del món i sota d'aquell cel a voltes tan blau i amb boires de poesia?...

M. FUSALBA BOSC

